

[Himmelstrup.]

Opfattelse, at det vilde være rimeligt, om den Forhøjelse af Ølskatten, som fandt Sted i Sommer, og som andrager 4 Kr. 50 Ø. pr. hl, var blevet gjort lidt større, og jeg er tilbøjelig til at tro, at dette kunde være sket, uden at man derfor havde behøvet at forhøje Ølpriserne yderligere. Men paa den anden Side maa jeg indrømme, at de Beløb, der kunde tilvejebringes paa de Omraader, jeg her har nævnt — der kunde maaske ogsaa tænkes andre —, ikke er af en saadan Størrelse, at de vilde kunne opveje det Indtægts-tab, som en Nedsættelse af Benzinafgiften paa et Par Øre vilde andrage. Jeg beder altsaa den højtærede Finansminister om vedblivende at have sin Opmærksomhed henvendt herpaa, saaledes at vi i det mindste, naar denne Lov udløber, kan optage en virkelig Drøftelse af en Nedsættelse af Benzinafgiften, for det er jo ikke helt urigtigt, som det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen sagde, at Benzinen er et meget anvendt Hjelpestof indenfor Erhvervslivet, og at det i og for sig ikke fremmer Erhvervslivet at beskatte disse Hjelpestoffer saa meget, som der her er Tale om.

Korsgaard: Efterhaanden forstaar jeg bedre, at det har været nødvendigt vedrørende Skattelovene at holde en hel Del Møder, hvori de Konservative ikke deltog, og jeg forstaar, at der aabenbart ikke sjældent hersker Meningsforskel indenfor de 3 Koalitionspartier om, hvorvidt man har aftalt en Ting eller ikke. Jeg erindrer, at den højtærede Finansminister i Finansudvalget udtalte, at Forlængelsen af Loven jo var sikret fra 3 Partiers Side. Jeg genkalder i Erindringen det ærede Medlem Hr. Ragers Udtalelse om, at han gav mig Ret i, at det kun var en formel Behandling, og at dette ogsaa var naturligt, men ikke destomindre mener det ærede Medlem Hr. Himmelstrup, at han uden at komme i alt for megen Kollision med sin Samvittighed kan sige, at der ikke er nogen Aftale. Jeg maa nu tro, at det ærede Medlem Hr. Himmelstrups Samvittighed er mindre ømfindtlig, end den normalt bør være, men det kan man jo ikke undre sig over, efterhaanden som man hører Udtalelser fra Venstremænd om, hvad der er aftalt og ikke aftalt, Udtalelser, der i Virkeligheden har overmaade lidt med Sandheden at gøre. Nej, der er saamænd ingen Tvivl om, at før disse Forslag kom til Forhandling, er der reelt skabt Sikkerhed for, at de vil blive vedtaget. Jeg kan heller ikke se rettere end, at hvis det ikke var saaledes, kunde Venstrepartiet vanskeligt have

fundet sig i, at de Beløb, det her drejer sig om, var optaget paa Finansloven, før de overhovedet var vedtaget her. Jeg maa altsaa gentage, at i Realiteten er Sagen afgjort, før vi faar den frem til Behandling her i Tinget.

Den højtærede Finansminister siger, at han tror ikke, han i sin Fremsettelsestale sagde noget om, at han ikke saa gerne vilde have Skatterne, for han erkendte, de var nødvendige, men nu siger den højtærede Minister, at han haabede — og jeg fik Indtryk af, at han ogsaa troede —, at der kunde komme til at foreligge saadanne Muligheder, at det var sidste Gang, disse Forslag blev fremsat. Det forekommer mig, at disse to Udtalelser er i pinlig Uoverensstemmelse med hinanden. Det første kan være Udtryk for en nøgtern Vurdering af Forholdene, det andet ikke, thi, Haanden paa Hjertet, højtærede Finansminister, skulde der paa et Tidspunkt, hvor vi *efter* at have regnet med disse Indtægtsposter har et Finanslovunderskud paa 50 Mill. Kr., være nogen stor Sandsynlighed for, at Forholdene kunde forandre sig saaledes i Løbet af 1 Aar, at vi ikke, i hvert Fald i alt væsentligt, behøvede de Beløb, her er Tale om? Jeg tror det ikke. Jeg vil derfor henstille, at den højtærede Finansminister enten hele Tiden siger det, han virkelig mener, eller hele Tiden siger det, han ønsker at sige, fordi han tror, det er visse Folk behageligt at høre det.

Til det ærede Medlem Hr. Rager skal jeg sige, at det er jo rigtigt nok, at man fra konservativ Side gik med til disse Forslag, men det ærede Medlem vil vel ikke benægte, at det, at en Lov kun gælder en vis Tid, har den store Fordel, at man hurtigt kan faa rettet i den, i hvert Fald bør man retteligt stilles overfor at kunne rette visse Fejl, som maaske ikke har nogen særdeles stor økonomisk Interesse for Staten, men kan have det for enkelte Virksomheder. Derfor maa jeg mene, det er uheldigt, at man ikke forelægger saadanne Forslag, som nu en Gang skal vedtages paa ny, saa betids, at man kan faa ændret et og andet, der kan have Betydning for Enkeltvirksomheder. Jeg peger i denne Forbindelse paa Provsomnibusselskaberne; jeg kan ikke se rettere, end at der havde været Mulighed for at komme dem til Hjælp. Hvis man saa siger, at man ikke kan nedsætte *hele* Benzinafgiften, indrømmer jeg, at det kan man af finansielle Grunde ikke. Men jeg skal ikke modsige det ærede Medlem, der talte for Retsforbundet, thi jeg ser saaledes paa de indirekte Afgifter, at Hensigten fornuftigvis maa være, at deres Byrde skal spredes ud